

VIKTOR RYDBERG

I Aten, en morgon för ett tusen fem hundra år sedan

- Hur är det, Karmides: har druvans gud någon son?

- I sanning, Olympiodoros, det är lättare att utreda de atenska hundarnes ättartavlor än de olympiska gudarnes. Varför då denna fråga? Ämnar du sysselsätta dig med mytologien?

- Nej, vid Zeus, det har aldrig varit min tanke. Det överlämnar jag åt Krysanteus och hans sköna dotter. Jag menar blott, att om en sådan son gives, skall jag ännu i dag dikta en sång till hans ära. Hans binamn har jag redan färdiga: *morgonkvalutdelaren, olust- och ångerguden, den olympiske tinningsmeden*. O, min Karmides, är han ännu icke född, denne bedrövlige gud, så torde han snart skåda dagsljuset, eller behagar det honom att, i likhet med sin fader, låta sig föda på nytt; ty mitt huvud, jag känner det, är havande med honom.

- Väl möjligt. Zeus födde ju vishetsgudinnan ur sitt huvud; varför skulle då icke Olympiodoros ...

- Alldeles. Och jag undrar icke, om tinningsmeden, likasom hon, träder fullrustad ut och överraskar världen med städet under armen och hammaren i handen.

- Trösta dig, min vän! Morgonluften skall förjaga dessa mytologiska fantasier. Hur frisk vinden blåser från havet! Det är ljuvligt att inandas honom.

- Ah! ... Du har rätt. Morgonstunden är härlig - en naturhistorisk upptäckt, som jag skall meddela mina vänner. Huru lång är skuggan?

- Det lider mot torghandelns slut, svarade Karmides, i det han med vant öga mätte solens höjd över det avlägsna, stelt uppstigande Lykabettos. Begiva vi oss till torget? Vi kunna under vägen gå in till Lysis och tömma en bågare lesbiskt med is.

(Inledningen till första kapitlet i *Den siste athenaren*)